Прочитавши вчену книжку
про епоху кам'яну,
бачу: суне мій прабатько
крізь гущавину лісну.

Оленя несе додому,
піт із нього аж тече,—
сонце вже у праліс тоне,
та скажено ще пече.

Скинув добич при печері,
кличе жінку із нори:
"Дай же їсти що печене,
а звірюку забери!"

А прамати тихо каже:
"Я сьогодні не пекла.
€ сиреньке м'ясо добре,
подивись, я принесла..."

А прабатько як не крикне:
"Чом же, стерво, не спечеш?
Геть мені з печери, бабо,
бо уб'ю, як не втечеш!

Я волочуся лісами,
змарнував життя своє,
а вона сирого м'яса
на вечерю подає!"

Налякалася прамати,
каже: "Та огонь погас!
Що я патиків натерлась —
не затлілись ані раз!"

Вхопив муж ножа з кременя:
"Геть з очей мені, стара!"

Витяв з оленя півшинки,
їсть, сердега, хоч сира.

Затулила жінка очі,
сльози кануть з-під долонь:
"Все щодня печи печеню,
а так тяжко про огонь!.."

Ой, не плач так, праматусю!
Се ще не біда тобі!
Научись огонь робити —
і конець усій журбі!

Гірше буде твоїм дітям —
тим, у електричний вік:
буде в них огню доволі,
а печеня — раз на рік.

1900